

Arrest

nr. 47 641 van 2 september 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 6 mei 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 april 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 augustus 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. LEMMENS, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 22 augustus 2009 en heeft zich vluchteling verklaard op 24 augustus 2009.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 7 september 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 12 februari 2010.

1.3. Op 2 april 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 6 april 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde het volgende:

U bezit de Syrische nationaliteit, bent geboren op 1 mei 1986 in Qamishle, provincie Hasaka. U bent een moslim van Koerdische origine. Uw moeder, die u nooit gekend heeft, was echter Arabisch. Zij kwam uit een in de Arabische gordel geplaatste Arabische familie. U behaalde het getuigschrift van lager onderwijs en bent hersteller van elektronische toestellen. U bent sinds 2007 gehuwd met M.(...) H.(...) en heeft een dochter, N.(...) A.(...), die werd geboren in 2008. U woonde met uw gezin in Qamishle, in de wijk al Jolan, bij uw vader. Uw echtgenote en dochter verblijven nog steeds in Qameshli. Uw vader diende in een tankeenheid onder Rifa'at al-Assad en werd in 1988 veroordeeld wegens landverraad. Hij kwam vervroegd vrij in 1996 maar verloor zijn burgerrechten. Tijdens zijn periode in de gevangenis scheidde uw moeder van hem, waardoor u geen contact meer had met haar.

Voor 2008 was u niet politiek actief maar hielp u wel veel partijen op financieel en technisch vlak. Bij partijvieringen stond u in voor de herstelling van elektronische (geluids-)apparatuur. Op 20 maart 2008, de vooravond van Newroz, werden er in Qameshli drie Koerden doodgeschoten door de Syrische autoriteiten. Op 21 maart 2008, de dag dat normaal gezien de Newrozviering had moeten plaatsvinden, werden de martelaren begraven. Op diezelfde dag diende u een aanvraag in tot lidmaatschap van de Yekitipartij onder leiding van Fuad Aliku. Op 28 maart 2008 stond u in voor de elektronische apparatuur op de, door de PYD georganiseerde, vervangende viering van Koerdisch Nieuwjaar voor de mensen van Qameshli. De volgende dag, 29 maart 2008, viel de politieke veiligheidsdienst binnen in uw zaak. Op uw computer werden Koerdische liederen en oude foto's van Newrozvieringen gevonden. Uw computer werd in beslag genomen, uw winkel werd verzegeld en u werd gearresteerd. U werd door de politieke veiligheidsdienst ondervraagd met betrekking tot de namen en adressen van de verantwoordelijken voor het Newrozfeest en van diegenen die er het podium hadden betreden. Nadat u was afgeranseld gaf u het adres door van uw vriend M.(...), een Koerdisch zanger die op het feest had opgetreden. Als gevolg daarvan zou M.(...) meer dan drie maanden zijn vastgehouden.

Op 2 juni 2008 werd u vrijgelaten nadat uw vader een officier had omgekocht. Uw paspoort, identiteitskaart en militair boekje werden echter in beslag genomen. Hierna nam u nooit meer deel aan politiek getinte activiteiten en daardoor viel er nog steeds geen beslissing over uw lidmaatschap van de Yekitipartij. U dook onder bij uw zus in het dorp Kherba Ghazal. Twee maanden later, in augustus 2008, deed de politieke veiligheidsdienst een huiszoeking bij uw vader en vroeg naar u. U bleef nog tot midden 2009 bij uw zus wonen. De politieke veiligheidsdienst liet niets meer van zich horen. Op 6 juni 2009 vluchtte u te voet naar Turkije van waaruit u, na een verblijf bij een oom van uw vader, per vliegtuig naar België reisde. Op 22 augustus 2009 kwam u aan in Brussel waar u zich op 24 augustus 2009 vluchteling verklaarde.

U vreest dat u bij terugkeer naar Syrië zal worden gearresteerd en naar de sectie Palestina zal worden gebracht, uw naam zou immers aan alle grenspunten gekend zijn.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u tijdens uw gehoor bij het CGVS een uittreksel van de burgerlijke stand, een certificaat van de basisschool en een verklaring van het volbrengen van uw militaire verplichtingen neer.

B. Motivering

Na uw gehoor van 12 februari 2010 op het CGVS dient te worden vastgesteld dat, niettegenstaande de door u ingeroepen vrees, de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus u kunnen worden toegekend.

De reden daarvoor is dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat de door u aangehaalde feiten die de grondslag vormen van uw vervolgingsvrees werkelijk hebben plaatsgevonden.

Meer specifiek komt uw bewering, dat de autoriteiten u zouden hebben aangehouden met de bedoeling om van u te weten te komen wie de verantwoordelijken waren voor de Newrozviering van 28 maart 2008 en om te weten te komen wie de personen waren die op het podium verschenen, niet aannemelijk over (gehoor, p. 18). Zoals u zelf ook zei (gehoor, p. 14) hebben de inlichtingendiensten zelf hun informanten onder de mensen en dit zal des te meer zo geweest zijn omdat deze viering doorging in de onmiddellijke nabijheid van de militaire barakken van Himo en omdat zij was aangekondigd op Roj-TV (gehoor, p. 11-12). Gezien de optredende artiesten en de partijmensen die op zulke gelegenheden toespraken houden, gekende personages zijn die zich regelmatig publiek manifesteren en dikwijls al eerder in aanvaring kwamen met de inlichtingendiensten, lijkt het onwaarschijnlijk dat de autoriteiten net u, die slechts voor de technische ondersteuning zorgde, zouden arresteren om te weten te komen wie de organisatoren van de viering waren. Voor zover de autoriteiten immers zelf nog niet van alle aanwezige artiesten en politieke verantwoordelijken op dit feest zouden weten wie zij waren en waar zij woonden, zouden zij dit immers eenvoudig kunnen te weten komen via hun informanten of via de arrestatie en ondervraging van de wel gekende politieke activisten. Er zijn daarenboven ook sterke twijfels of u zelfs maar aanwezig was op deze Newrozviering, georganiseerd

door de PYD (gehoor, p. 4, 12, 13, 14-15). Enerzijds stelde u immers een sympathisant te zijn van de Yekitipartij van Fuad Aliku – terwijl deze Newrozviering enkel een PYD-gebeuren was – en anderzijds waren uw verklaringen over dit feest alles behalve overtuigend. U stelde weliswaar te weten waar en wanneer het feest doorging maar dat zou op Roj-TV zijn bekend gemaakt. U stelde ook te weten dat de vaders van de martelaren aanwezig waren en dat uw vriend M.(...) er zong. Uw andere verklaringen betreffende het feest waren echter zeer vaag en algemeen. Stellen dat er families met kinderen waren, dat er gedichten werden voorgedragen, dat er werd gezongen en gedanst, dat er mensen uit de bergen waren, zijn algemene uitspraken die voor alle Newrozvieringen opgaan. Wat betreft echter de meer specifieke kenmerken van deze bepaalde viering kon u niet zeggen waarover er speeches gehouden werden omdat uw Arabisch niet goed genoeg zou zijn geweest. Gevraagd of er dan geen Koerdische speeches geweest waren, bevestigde u dat maar zou u niet gehoord hebben wat er gezegd werd omdat u met de techniek bezig was. Gevraagd of er bekende mensen waren, stelde u dat er bekende mensen waren maar dat u niet wist wie, enkel dat de vaders van de martelaren daar waren en dat er ook mensen uit de bergen waren. Gevraagd of er veel tenten stonden zei u weerom dat u niet tussen de mensen ging omdat u met de techniek bezig was. Er kan nochtans moeilijk worden aangenomen dat uw technische activiteiten u zodanig intens en voor de volledige tijd kunnen hebben in beslaggenomen, er was immers maar één podium. Al deze elementen tegen elkaar afgewogen blijven er sterke twijfels bestaan over uw aanwezigheid op deze viering.

Tot slot heeft u de indruk gewekt dat u informatie probeerde te verzwijgen voor het CGVS. U stelde in het begin van het gehoor zeer expliciet dat u nooit elders had gewoond dan in Qameshli (gehoor, p. 2). Later in het gehoor kwam echter uit dat u langere tijd, namelijk van 2002 tot 2004, in Libanon heeft gewoond. Gevraagd waarom u dit niet had vermeld zei u dat dit was omdat het niet permanent was (gehoor, p.15-16). Deze verklaring volstaat niet, gezien u expliciet bevestigde nooit elders dan in Qamishli te hebben gewoond. Bij ontstentenis van documentaire bewijzen, is het zeer belangrijk dat de verklaringen als waarheidsgetrouw kunnen worden beschouwd. Net daarom heeft de persoon die een aanvraag tot internationale bescherming doet de plicht om de waarheid te spreken in het gehoor.

Samengevat komt de kern van uw relaas, de arrestatie, weinig geloofwaardig over en zijn er bijkomend nogal wat twijfels over het waarheidsgetrouwe karakter van uw andere verklaringen.

Wat er ook van zij, er dient te worden opgemerkt dat u onvoldoende zwaarwichtige aanwijzingen aanbrengt waaruit kan worden geconcludeerd dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie hoeft te koesteren. Zo verklaart u dat u, na uw vrijlating nog een jaar bij uw zus heeft gewoond. In deze periode zou zich slechts één feit hebben voorgedaan, namelijk dat de autoriteiten u twee maanden na uw vrijlating bij uw vader kwamen zoeken. Sindsdien zouden de autoriteiten u niet meer hebben gezocht. U verklaart tevens dat er geen rechtszaak tegen u loopt (gehoor p.19-20). Het feit dat u nog zo'n tien maanden bij uw zus bent gebleven, is allerm minst een aanwijzing dat u een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren. Temeer daar men, in de Syrische context, kan verwachten dat, wanneer de autoriteiten iemand zoeken, ze ook bij familieleden zoals broers en zussen, zullen langsgaan.

Bovendien moet worden opgemerkt dat u geen enkel begin van schriftelijk bewijs kan voorleggen van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten.

Er kan dan ook slechts worden besloten dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Aangezien u zich voor uw verzoek tot toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde feiten als voor uw aanvraag tot erkenning als vluchteling, dient te worden vastgesteld dat u evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt.

De door u neergelegde documenten ondersteunen enkel uw identiteit, die door het CGVS niet betwist wordt, maar vormen geen bewijs van de aangehaalde vervolgingsfeiten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de motiveringsverplichting (wet van 15 december 1980), de beginselen van behoorlijk bestuur en het redelijkheidsbeginsel, voert verzoeker aan niet te kunnen terugkeren naar Syrië omdat hij vervolging en alle bijkomende schendingen van de mensenrechten, zoals foltering, vreest door de autoriteiten wegens samenwerking met Koerdische partijen. Verzoeker stelt het niet eens te kunnen zijn met de redenen die de commissaris-generaal hanteert om hem de status van vluchteling te weigeren. Hij argumenteert dat de bestreden beslissing nu

eens niet, dan weer foutief en onvolledig is gemotiveerd, zonder dat ook maar enig onderzoek werd ingesteld naar de juiste toedracht van de zaak. Bovendien zijn de door hem aangehaalde argumenten uit hun verband gerukt en niet in het minst beantwoord, hetgeen een schending van de motiveringsplicht uitmaakt, zoals opgelegd door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), aldus verzoeker. Vervolgens onderneemt hij een poging om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Ter terechtzitting legt verzoeker twee videocassettes neer. Blijkens zijn verklaringen betreffen de video's geen op verzoeker persoonlijk betrokken feiten.

2.2. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). In zoverre verzoeker behoudens het redelijkheidsbeginsel nog andere beginselen van behoorlijk bestuur geschonden acht, laat hij na te verduidelijken om welke beginselen het gaat, laat staan dat hij enige toelichting geeft op welke wijze deze beginselen zouden geschonden zijn, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

2.3. Verder ziet de Raad niet in hoe artikel 52 van de vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn, daar de bestreden beslissing niet werd genomen op basis van dit artikel maar wel op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet toe te kennen of te weigeren, wat hij in casu heeft gedaan in een beslissing die afdoende met redenen werd omkleed.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) het onwaarschijnlijk is dat de autoriteiten verzoeker, die slechts voor de technische ondersteuning zorgde, zouden arresteren om te weten te komen wie de organisatoren waren van de Newrozviering van 28 maart 2008 en om te weten te komen wie de personen waren die op het podium verschenen aangezien, voor zover de autoriteiten zelf nog niet van alle aanwezige artiesten en politieke verantwoordelijken op dit feest zouden weten wie zij waren en waar zij woonden, zij dit eenvoudig kunnen te weten komen via hun informanten of via de arrestatie en ondervraging van de wel gekende politieke activisten, (ii) er sterke twijfels bestaan over verzoekers aanwezigheid op deze Newrozviering, georganiseerd door de PYD daar hij enerzijds stelde sympathisant te zijn van de Yekitipartij van Fuad Aliku – terwijl deze Newrozviering enkel een PYD-gebeuren was – en zijn verklaringen over dit feest anderzijds vaag en algemeen en allesbehalve overtuigend zijn, zoals uitvoerig wordt toegelicht, (iii) hij de indruk wekt dat hij informatie probeerde te verzwijgen voor het CGVS daar hij in het begin van het gehoor zeer expliciet stelde dat hij nooit elders had gewoond dan in Qameshli doch later in het gehoor uitkwam dat hij langere tijd, namelijk van 2002 tot 2004, in Libanon heeft gewoond, (iv) hij onvoldoende zwaarwichtige aanwijzingen aanbrengt waaruit kan worden geconcludeerd dat hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie hoeft te koesteren vermits hij na zijn vrijlating nog een jaar bij zijn zus heeft gewoond, periode waarin zich slechts één feit zou hebben voorgedaan, namelijk dat de autoriteiten hem twee maanden na zijn vrijlating bij zijn vader kwamen zoeken, en er blijkens zijn verklaringen geen rechtszaak tegen hem loopt, (v) hij geen enkel schriftelijk bewijs kan voorleggen van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten en (vi) de door hem neergelegde documenten enkel zijn identiteit ondersteunen, die door het CGVS niet wordt betwist, maar geen bewijs vormen van de aangehaalde vervolgingsfeiten.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijft

uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 2 april 2010 (CG nr. 0915764), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Betreffende zijn verblijf in Libanon voert verzoeker aan dat de vraagstelling erg dubbelzinnig was. Rekening houdende met de context had verzoeker begrepen dat hem de vraag werd gesteld of hij ooit in Europa was geweest. Bovendien beschouwen Syriërs volgens verzoeker Libanon nauwelijks als het buitenland maar eerder als een soort Syrische provincie aangezien de mensen gemakkelijk van het ene land naar het andere gaan zonder paspoort, er tussen beide landen zeer veel handel wordt gedreven en handelaars gemakkelijk de grens kunnen oversteken om aan de andere kant handel te drijven.

Daargelaten de vaststelling dat verzoeker hier kritiek uit op een bijkomstig en niet-determinerend motief, ziet de Raad niet in hoe de aan verzoeker gestelde vraag aangaande zijn woonplaats aanleiding kon geven tot dubbelzinnigheid. Uit het gehoorverslag blijkt immers dat verzoeker verklaarde dat hij in Qameshli woonde, waarop hem gevraagd werd of hij ooit ergens anders gewoond heeft, waarna verzoeker verklaarde *“Neen, sinds mijn geboorte woonde ik daar.”* (administratief dossier, stuk 3, p. 2). Het is de Raad dan ook niet duidelijk waarom verzoeker zou gemeend hebben dat hem werd gevraagd of hij ooit buiten Europa verbleven had. Ook de argumentatie als zou Libanon door veel Syriërs niet als het buitenland worden beschouwd kan in dit verband hoegenaamd niet overtuigen vermits aan verzoeker niet werd gevraagd of hij ooit in het buitenland verbleef maar enkel wel of hij ooit elders, d.w.z. niet in Qameshli, had gewoond.

2.6. Wat betreft de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten, concludeert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht dat het niet aannemelijk is dat net verzoeker, die slechts instond voor de technische ondersteuning, zou zijn aangehouden om van hem te weten te komen wie de verantwoordelijken waren voor de Newrozviering en wie de personen waren die op het podium verschenen aangezien de optredende artiesten en de partijmensen die op zulke gelegenheden toespraken houden gekende personages zijn die zich regelmatig publiek manifesteren en veelal reeds eerder in aanvaring kwamen met de inlichtingendiensten en de autoriteiten, en in de mate deze personen nog niet met naam en toenaam gekend zouden zijn, de autoriteiten hun namen bovendien eenvoudig te weten kunnen komen via hun informanten of via de arrestatie en ondervraging van de wel gekende politieke activisten.

In het verzoekschrift betwist verzoeker deze overwegingen, stellende dat het niet is omdat de veiligheidsdienst zelf informanten heeft, dat men geen anderen kan oppakken om eventueel nog meer informatie te bezorgen. Hij argumenteert dat er vanuit het standpunt van de Syrische autoriteiten vele mogelijke redenen zijn om hem te arresteren en hij verwijt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er slechts eentje uit te pikken om dan te stellen dat het geen aannemelijke reden is en verzoekers relaas ongeloofwaardig is. Met dergelijk betoog slaagt verzoeker er geenszins in de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Immers, hoewel er inderdaad nog mogelijke andere redenen kunnen zijn waarom verzoeker zou zijn opgepakt, blijkt uit zijn eigen verklaringen dat van hem in de eerste plaats werd verwacht dat hij informatie gaf over de verantwoordelijken van de viering en de personen die op het podium verschenen en dat hij hiertoe onder druk werd gezet, werd opgesloten en geslagen (administratief dossier, stuk 3, p. 18 en p. 21).

2.7. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel, waarbij niet wordt vereist dat ieder afzonderlijk element ervan die beslissing in haar geheel moet dragen. Behoudens het onwaarschijnlijke karakter van verzoekers arrestatie, oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat ook verzoekers verklaringen over het feest alles behalve overtuigend zijn zodat sterk kan getwijfeld worden aan zijn aanwezigheid op de viering. In het verzoekschrift herhaalt verzoeker zijn eerdere verklaring dat hij niet naar de toespraken geluisterd heeft omdat hij met de techniek bezig was en stelt hij dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het

belang van een technicus bij een dergelijk evenement schromelijk onderschat. Dergelijke uitleg kan niet overtuigen en de Raad is, in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dan ook van oordeel dat verzoekers bezigheden als technicus de lacunes in zijn kennis over het verloop van de viering en de aanwezigen niet afdoende kunnen verklaren. Verzoeker diende immers niet alleen het antwoord schuldig te blijven op de vraag waarover de toespraken gingen, hoewel er ook speeches in het Koerdisch werden gehouden, hij wist evenmin welke bekende personen aanwezig waren noch of er al dan niet veel tenten opgesteld stonden. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft naar het oordeel van de Raad terecht geoordeeld dat moeilijk kan worden aangenomen dat verzoekers technische activiteiten hem zodanig intens en voor de volledige tijd kunnen hebben in beslag genomen, nu er immers maar één podium was. Dit klemt des te meer nu verzoeker tijdens zijn gehoor verklaarde dat ze met twee techniekers waren. Verzoeker zelf was verantwoordelijk voor de kabels en de aansluitingen en diende problemen op te lossen met muziekinstrumenten, de generator, elektriciteit enz., terwijl zijn collega instond voor de mix (administratief dossier, stuk 3, p. 12). Overigens wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat verzoeker stelt dat hij sympathisant is van de Yekitipartij van Fuad Aliku terwijl deze Newrozviering enkel een PYD-gebeuren was, vaststelling die de ongeloofwaardigheid van zijn relaas verder ondersteunt en die door verzoeker niet wordt betwist.

2.8. Wat er ook van zij, zelfs indien enig geloof zou worden gehecht aan verzoekers relaas – quod non – toont verzoeker niet aan dat zijn voorgehouden vrees nog actueel zou zijn. Uit zijn verklaringen blijkt immers dat hij na zijn vrijlating nog een jaar bij zijn zus heeft gewoond en dat de autoriteiten hem gedurende deze periode slechts één maal bij zijn vader kwamen zoeken, en dit twee maanden na zijn vrijlating. Tijdens het gehoor gevraagd waarom de politie opnieuw naar zijn huis kwam, stelde verzoeker overigens *“Omdat ze mijn vader van zijn IK hadden ontriefd en zijn pagina is zwart. Dus wegens je vader? Wel ze verdachten me nog steeds van relaties met de PKK en ik had nog steeds archieven thuis van de PYD en de PKK. JE had verklaard dat ze niet hadden gevonden thuis. Dat is zo. Hadden ze de IK van je vader? Hij heeft zijn oude IK, ze gaven hem geen nieuwe en ze zetten een stempel op zijn IK dat hij burgerlijk ontnomen is. Maar dus kwamen ze niet naar jou zoeken? Het systeem van de Syriërs is zo, misschien willen ze me doen panikere. Hebben ze later nog naar je gezocht? Neen. Is er een rechtszaak tegen u? Neen. Ik was als een hond in de gevangenis gegooid. Heb je enig idee waarom ze naar je huis kwamen? Neen. Weet je of ze naar jou zochten of niet? Ze kwamen hoofdzakelijk om me te zoeken? Hoe weet je dat? Vader zei dat ze vroegen of ik thuis was. Als hij zei nee zei hij dat ze het huis gingen doorzoeken. En dat is het laatste wat er gebeurde? Ja.”* (administratief dossier, stuk 3, p. 19-20). In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift blijkt uit het gehoorverslag ondubbelzinnig dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat de autoriteiten hem gedurende de laatste tien maanden van zijn verblijf bij zijn zus niet langer zochten. Bovendien zou er, zoals tevens wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, geen rechtszaak tegen hem lopen. Waar verzoeker thans beweert dat hij intussen via een Syrische kennis die naar Denemarken is gevlucht heeft vernomen dat hij nog steeds gezocht wordt, dient de Raad vast te stellen dat verzoeker zich beperkt tot een blote bewering die niet met het minste begin van bewijs wordt gestaafd. Gelet op bovenstaande overwegingen, kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden besluiten dat verzoeker onvoldoende zwaarwichtige aanwijzingen aanbrengt waaruit kan worden geconcludeerd dat hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie dient te koesteren.

2.9. De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure bijgebrachte documenten niet betwist, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vervolging.

Verzoeker voegt als bijlage bij zijn verzoekschrift een aantal nieuwe documenten, met name een fotokopie van een “bewijs van lidmaatschap van PYD”, gedateerd op 4 mei 2010, foto's van een bijeenkomst van PYD en foto's van betogingen in Brussel. Verzoeker laat in zijn verzoekschrift echter na te verduidelijken op welke wijze deze stukken zouden kunnen aantonen dat hij actueel door de Syrische autoriteiten zou worden geviséerd of vervolgd. Zo uit het neerleggen van de betreffende stukken kan worden afgeleid dat verzoeker zijn vraag om internationale bescherming mede wenst te steunen op de activiteiten die hij in België heeft ontwikkeld, wijst de Raad er volledigheidshalve op dat indien de vreemdeling niet vervolgd werd in zijn land van herkomst, het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging. Bij de beoordeling van de elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging, de ernst van die vervolging en het verband met de in het Verdrag van Genève vermelde redenen van cruciaal belang. Er

moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de handelingen van de betrokkene door de overheden van het land van herkomst, meer bepaald in geval er aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten kunnen leiden tot de toeschrijving van een politieke overtuiging door bovenvermelde overheden (UNHCR, *Note on refugee sur place claims*, februari 2004). Dit houdt in dat activiteiten na de vlucht niet noodzakelijk zullen leiden tot een reëel risico van vervolging in het land van herkomst ofwel omdat de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn ofwel omdat het opportunistische karakter van deze activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden van de betrokkene. Verzoeker toont niet aan dat hij voor zijn vlucht uit Syrië gevisieerd werd door de Syrische autoriteiten zodat door de loutere deelname aan activiteiten in België het niet aannemelijk is dat de Syrische autoriteiten op de hoogte zijn van verzoekers deelname. De twee video's die verzoeker ter terechtzitting indiende kunnen de voorafgaande appreciatie niet wijzigen vermits deze video's, bij nazicht, een Koerdische vreedzame manifestatie betreft met muziek, dans, en toespraken.

2.10. In zoverre verzoeker nog laakt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen integrale weergave van zijn verklaringen bijvoegt en hij hieruit meent te kunnen concluderen dat de commissaris-generaal geen grondig onderzoek heeft gevoerd naar de grond van de zaak, benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal niet verplicht is om een integrale weergave van verzoekers verklaringen in de bestreden beslissing op te nemen vermits deze zich in het administratief dossier bevinden en verzoeker deze ten allen tijde kan raadplegen. De Raad stelt vast dat de feitenweergave in verzoekers verzoekschrift nagenoeg volledig overeenstemt met de feitenweergave van de bestreden beslissing en het feitenrelaas van de bestreden beslissing aldus alle voor het relaas van verzoeker relevante feiten uit het administratief dossier overneemt. Overigens wordt door verzoeker niet in het minst toegelicht welke elementen niet in overweging zouden zijn genomen in de bestreden beslissing.

2.11. Ofschoon het de taak van de verzoeker is om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel onverkort geldt wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, stelt de Raad vast dat verzoeker om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verzoekt doch dat hij geen concrete elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Gelet op de hiervoor gedane vaststellingen aangaande zijn asielaanvraag en op het gebrek aan andere elementen in het dossier die aanleiding zouden kunnen geven voor de toepassing van de subsidiaire bescherming toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.12. In acht genomen wat vooraf gaat, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen terecht concludeert dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan dan ook niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.13. Waar verzoeker in fine vraagt om in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zodat deze een nieuwe beslissing kan nemen, wijst de Raad erop dat hij de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De motivering van de bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS